

TransfiGURAre

Cum arată un corp golit de organe, de spirit, de vitalitate, devenit un suport pentru cei din jur? Un corp a cărui materie este singura în măsură să îl definească? Ipoteza corpului ca lăcaș al spiritului, așa cum creștinismul îl fixase, este înlăturată odată cu multiplele strategii contemporane de celebrare a trupului și de modelare artificială.

Artista **Adriana Ilin Tomici** alege să expună de data aceasta obiecte antropomorfe alcătuite din elemente ale spațiului domestic: aspirator, tuburi, scaune, linguri de lemn, pahare, ceasuri. Fiecare obiect poate fi încadrat unei tipologii umane, dar și unei utilități practice, ștergând astfel granița dintre spirit și materie. Paharele deformate pot fi asociate unor guri care se deschid înspre public, așteptând să fie hrănite, dar și unor orificii de expulzare a excesului de informație.

Scenariul în care toți oamenii ar deveni obiecte sau toate obiectele ar prinde viață este o distopie frecvent analizată, fie în studiile care demonizează progresul tehnologie întrebându-se unde va ajunge umanitatea dacă clonarea sau robotica ar atinge proporții mai extinse, fie în ficțiunile literare sau filmice în care omul devine un pion controlat de sistemul digital. În lipsa unei „carcase etice”, îmbunătățirea vieții prin intruziunea hibridilor de tip roboți sau a obiectelor animate poate deveni sinonimă cu alterarea ei într-o fracțiune de secundă.

Fiecare personaj al artistei este o construcție plină de umor și ironie a câte unei tipologii umane, foarte schematic prezentată prin exagerarea intenționată a unor caracteristici fizice. Reprezentând câte o categorie socială sau un tip de personalitate, oamenii-obiecte nu sunt înfricoșători sau respingători pentru artistă. Sunt analizați și apoi grupați în funcție de observațiile ei asupra unei societăți văzute ca un deformativ permanent al umanului. Personajele sunt o combinație de elemente și de însușiri care ne fac să ne amuzăm, mai degrabă decât să ne revoltăm, putând fi în același timp și obiecte de mobilier (veioză, scaun, bar). Ipohondrul, politicianul, bebelușul, ipocritul, curiosul, suferindul, alcoolicul sunt ușor de identificat și prin trimiterile pe care inevitabil elementele alcătuirii lor fizice le fac. Dacă politicianul poate fi asociat unor însușiri negative, ca lăcomie și prefăcătorie, asta se datorează și zâmbetului fals sau burții exagerate formate dintr-un fotoliu gonflabil. Artista, deși condamnă intruziunea ochiului Big Brother, preia această strategie de supraveghere continuă și o aplică sferei personale de interes. Astfel, nimic nu scapă neanalizat și nefiltrat, iar artificialitatea, falsitatea, imoralitatea și agresivitatea sunt privite ca obstacole frecvente ale relaționării sociale.

De fapt, expoziția artistei este asemănătoare strigătului final al personajului principal din celebra piesă a lui Eugen Ionescu, „Rinocerii”: „Niciodată nu voi fi un rinocer, niciodată!!!” Iată, în jurul nostru oamenii se transformă, se dezumanizează, devin de nerecunoscut și cineva îi observă cu atenție și nu acceptă pactul cu lumea lor. Iar acesta ar fi artistul lucid și inteligent.

Diana Marincu